

женъ ученикъ е билъ споменатия вече, сжщо родомъ отъ Сливенъ, „младъ байрактаръ и шесть години старъ войвода“ *Кара Сяби*. Пѣснитѣ го издаватъ за „страшенъ делия и юнакъ надъ юнака.“<sup>1)</sup>

*Хайдутството около началото на XVIII вѣкъ.*

а) Пехливанство. б) Кърджалийство.

Преди да започнемъ съ имената и битието на запомненитѣ Сливенски хайдутини отъ посочената епоха не ще бжде излишно да кажемъ и две три думи за тѣй наречения *пехливанлъкъ*. Той е прѣко свързанъ съ българското войводство. Почти всѣки хайдутинъ или войвода трѣбвало е да бжде малко или много пехливанинъ, защото началото на излизането му въ Балкана и разврѣзката на подвизитѣ му сж се свеждали къмъ физическата сила, къмъ мускулитѣ.

Пехливанлъка не е чисто турски институтъ. За него сме чували и у класическия гърци и у римлянитѣ. У българитѣ прѣди робството пехливанлъка не е миналъ прѣко отъ турцитѣ, но ще е доразвита и потурчена *прабългарска* слѣда. Двуборството у Славянитѣ, изглежда да е било най-слабо засѣгнато.

*Войвода* или *хайдутинъ* никога не е бивалъ охтичавъ нито пѣкъ е страдалъ отъ подагра и други *тънки* болѣсти. Че българския народъ винаги е зачиталъ тѣлесната сила, това се види отъ разни изрази въ отзиви за силенъ и здравъ човѣкъ: „мжжага“, „юнакъ“, „здравенакъ“ и т. н. Всички наши стари хайдутини-войводи сж били извѣстни съ физическата си сила и слѣдователно съ куража си, съ храбростта си. Нѣкои отъ тѣхъ прѣди да излѣзатъ по планинитѣ сж били и *пехливани*. Подъ това име трѣбва да се разбиратъ двѣ категории борци: *любители* и *по професия*. Самъ *Злати Кокалчоолу* е билъ каненъ за професионаленъ борецъ на Пандаклийския султанъ. Въ Сливенъ има *Пехливаноолу*, *Пехливановци*. Тѣ си водятъ началото отъ дѣди и прадѣди, като пехливани, любители или по професия при мохаме-

<sup>1)</sup> Въ югоизточна България е върлувалъ още и Куманъ войвода.

Въ една отъ пѣснитѣ за него се споменуватъ нѣкои села въ Къзълъ-Агашко. На всѣки случай, неговата епоха нв е покѣсна отъ тая на Чавдаръ, Манушъ и т. н.

За Либенъ войвода, който сжщо е върлувалъ по Ст. Планина, ср. Колекунята на Доноп. Въ една отъ пѣснитѣ за него, се пѣе изрично за цвѣта на вриводското му знаме:

Отбор юнаци поводитил

Чървенъ прѣпорецъ поносилъ.

Вжъ Trübner's collection, X. II. p. 87.